

ARNOŠT VAŠÍČEK

MASKA SMRTI

Pokoušet síly temnot se nevypláčí

A R N O Š T V A Š Í Č E K

MASKA SMRTI

MYSTERY FILM

Ostrava 2003

Arnošt Vašíček – Maska smrti

Vydání první

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část včetně fotografií nesmí být publikovány, kopírovány
či jiným způsobem šířeny bez výslovného povolení.

Vydal MYSTERY FILM, Mánesova 20, Ostrava 2

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

MYSTERY FILM

Ostrava 2003

ISBN 80-239-1415-4

„Zemřete, budete poraženi,
jsem vaše sudba...“

Chiliam Balam,
prorok Jaguára

ČEKÁNÍ

Smrt spočívala na dně masivní dřevěné bedny. Pečlivě omotána látkami a podložena buničinou ležela tiše a nehybně. Čekala. Již více než sto let čekala, až znovu pocítí životodárné teplo lidského těla a osvěžující slané kapky potu. Čekala, až bude moci opět ukázat svou tvář a vpít se svým pronikavým pohledem do očí vytřeštěných hrůzou.

Ozvalo se cvaknutí zámků a vzápětí suché lusknutí vypínače. Světlo zaprášených žárovek do bedny neproniklo.

Stále uvězněna ve tmě slyšela, jak kamennou podlahu sklepení rozezněly dva páry nohou.

„Vidíte je někde, Mirku?“ zeptal se mužský hlas poznamenaný pitím a cigaretami.

„Jo, jsou tady, pane doktore. Jedna, dvě, tři, čtyři...“

Kdosi poklepal na víko nad její hlavou.

„Všech dvacet, přesně jak stojí v záznamech.“

„Dobře. Necháme je vynést nahoru a otevřeme.“

Věděla, že se konečně dočkala.

1

Mačeta prosvištěla vzduchem. Její ostří se zakouslo morčeti do páteře. Rána byla tak prudká, že zvíře ani nestačilo zapištět bolestí. Jeho tělo se rozpadlo na dvě poloviny.

Armín ucítil, jak mu tvář skropily kapky vystříklé krve. Setřel je rukávem košile a zkontroloval, zda nezasáhly i objektiv kamery.

Seděli na rozpraskaném hliněném plácku u zdi čarodějova domku.

Noc byla temná. Navzdory tomu, že se blížila půlnoc, měsíc zůstal ještě kdesi za obzorem a chabý svit hvězd nedokázal proniknout pošmourným příkrovem oblohy. Občasné poryvy větru zvedaly zrnka prachu a dusily nízký oheň, který ozařoval seanci mihotavým světlem skomírajících plamínek.

Curer se naklonil před sebe. Mohlo mu být okolo čtyřiceti. Měl ostře řezanou tvář s pronikavým pohledem a skobovitým nosem nad tenkými rty. Dlouhé prameny černých smolných vlasů ukrýval pod pletenou čepici s výrazným vzorem. Byl naboso. Hubené tělo halila pouze tmavě zelená košile

s krátkými rukávy a ušmudlané plátěné šortky. Na tenkém pestrobarevném koberečku po jeho pravé ruce stály baňky s různými lektvary, misky se svazky usušených bylin a kousky minerálů, svěcená voda v láhvi a také nádobka s halucinogenním odvarem z kaktusu nazývaného San Pedro. Uprostřed toho všeho ležela zažloutlá lidská lebka. Její duch měl čaroděje bránit proti útokům ďábelských sil a pomoci mu rozmlouvat s nadpřirozenými bytostmi.

Armín napjatě sledoval, co přijde.

Curer soustředěně hleděl do obou podélných půlek ještě se šhubajícího těla morčete. Z jeho nepatrně se pohybujících rtů vycházel nesrozumitelný proud slov.

Žena, která seděla na protější straně, trpělivě čekala na věštbu. Ostatní vesničané postávali za ní v uctivé vzdálenosti.

Curer v dramatickém gestu vzepjal ruce nad lebku a na okamžik strnul, jako by odkudsi z neznáma přijímal odpovědi na všechny kladené otázky. Tvář měl staženou napětím. Náhle se prudce otočil k Armínovi.

„Síla, zrozená v hloubi jeskyně, oživí dávné zlo. Potomek černého jaguára se blíží... Chraňte se Očí smrti.“

Žena, které měla být věštba určena, zmateně zírala. Nechápala, proč šaman promlouvá k bílému cizinci a ne rovnou k ní, když si obřad zaplatila.

„Jaguár přichází a řve. Zahubí každého, kdo se mu postaví.“

Rozšířené zorničky očí vytrěštěných v transu dokazovaly, že curer již nevnímá realitu. S rukama stále nataženýma před sebe se lehce kýval dopředu a zpět. „Jen mocnější tinguna jaguára zkrotí a zastaví,“ sípal vzrušeně.

To sdělení Armína zaskočilo. Věděl, že tinguna je jakési energetické silové pole, kterým se zasvěcené osoby chrání před účinkem magických sil.

Curer sáhl do misky s minerály, vytáhl placatý kamínek a polil ho svěcenou vodou. Přitom stále mumlal jakési zaklínání.

Armína překvapilo, že tekutina při doteku s pórovitým povrchem zasyčela a změnila se v nepatrný obláček páry, jako když nalijete trochu vody na rozžhavenou plotnu.

„Přes hradbu tinguny jaguár nepřeskočí,“ ujistil curer Armína a podal mu kamínek. „Ale střežte se Očí smrti, střežte se jejich pohledu.“ Hlas se mu zklidnil. Strnulé rysy tváře povolily. Skelný povlak očí se rozpustil.

Kamínek byl horký, jako by ležel ve žhavém popelu. Armín ho chvíli rozpačitě převaloval v dlani a pak beze slov schoval ve své kožené peněženke.

Curer se otočil k čekající ženě. Díval se na ni, jako by se snažil rozpomenout kdo je a co po něm vlastně chtěla. Byl zmatený.

Armín si uvědomil, že curer zřejmě nechápe, co se právě stalo, jakou věštbu vyslovil a proč. To bylo zvláštní.

Curer se pátravě zahleděl na rozpůlené zvíře. Chystal se znovu promluvit.

Silný poryv větru vzedmul ze země oblaka prachu a sfoukl skomírající ohníček. Nastala absolutní tma.

Armín zaklel.

Jediný zdroj světla pro kameru zhasl. Oheň za sto dolarů byl nenávratně pryč.

Trvalo dobrou hodinu, než přemluvil curera, aby u obřadu smělo hořet alespoň pár polínek. Seance se tradičně konávají za úplné tmy, ale když je potřeba namíchat čarovný nápoj, curanderos klidně použijí baterku. Tímhle argumentem, podloženým stodolarovou bankovkou, Armín čaroděje přesvědčil. Ale teď tušil, co uslyší. Duchové si oheň nepřáli, proto ho sfoukli. Zapálit novou hranici je proto nemožné.

Zklamaně sáhl po kameře, aby ji vypnul.

Kdesi na kraji vesnice varovně zaštěkal pes. Nocí suše třeskl výstřel. A pak další. Pes zakňučel bolestí a ztichl.

Vesničané stojící okolo curera strnuli strachem.

Ve tmě se ozvaly chvatné kroky, jak několik postav přeběhlo mezi domy. Několikrát vrzly dveře, slepice začaly kďákat, prase poděšeně kviklo. Pak kdosi zakřičel: „Bandidos!“ Další slova urval výstřel.

Žena sedící před curerem se pokřižovala a pak začala pronikavě ječet. Byla to chyba. Do zdi nad její hlavou narazila kulka.

Střelec nikoho z účastníků seance zřejmě neviděl, páčil jen po zvuku.

Žena se vyděšeně sesula k zemi a začala se plazit pryč.

Čaroděj prchal opačným směrem.

Vesničané kvapně zmizeli ve tmě.

Armín strnule zíral na lebku, výhrůžně svítící do noci. Viděl, že osířel, a došlo mu proč. Popadl kameru upevněnou na nízkém stativu a přikrčen k zemi se opatrně přesouval podél zdi k džípu, zaparkovanému na druhé straně čarodějova domku.

Řidič Benito už pochopil, co se děje, a rozhodl se včas opustit bojiště. Nastartoval a vyrazil.

„Sakra! Počkej na mě!“ Armín vyběhl zpoza domu a snažil se auto dohnat.

Zvuk motoru přilákal lovce. Do světelného proudu reflektorů vstoupil malý zjizvený muž s puškou v ruce. Nemusel se představovat, aby bylo jasné, že není z vesnice. Střílel bez míření rovnou před sebe, jednu ránu za druhou.

Kulky zvonivě provrtávaly kapotu.

Přední sklo se roztříštilo.

Vůz nadskočil na výmolu, nezahnul do uličky mezi domy, ale narazil rovnou do zdi stodoly. Nedovřené dveře na straně

řidiče se rozletěly a od volantu se sesulo k zemi mrtvé tělo rozstříleného Benita.

Muž s puškou sáhl po nábojích.

Armín toho využil a vskočil do protějších dveří.

Byla to stáj.

Ucítil pronikavý pach výkalů a slyšel neklidné přešlapování zvířat. Opatrně se sunul tmou. Così velkého se o něj otřelo a hřbet ruky mu orazítkoval vlhký dotek nozder. Sáhl před sebe. Prsty narazil na huňatou srst. Těsně u něj stála lama. Dotek Armínovy dlaně ji vyplašil. Ustoupila a neklidně zafrkla.

Muž s puškou si to vyložil jako pozvání. Rozrazil dveře a nahlížel do tmy.

Armín zaznamenal na světlejším pozadí otevřeného prostoru siluetu nahrbené postavy. Obrys hlavně mířil do stáje.

Armín doufal, že ho střelec nevidí, a pokusil se uhnout stranou.

Sláma pod našlapujícíma nohama zavržala.

Puška se stočila po zvuku.

Armín udělal dva rychlé kroky vpřed a zároveň trochu stranou, aby se dostal ke dveřím z boku, napřáhl se a vši silou udeřil stativem muže do obličeje.

Ozvalo se tlumené lupnutí zborcené nosní přepážky. Kamera se vyloupila z úchytu a odletěla stranou.

Muž se zapotácel, ale neupadl. Pušku stále svíral v ruce.

Armín útok zopakoval. Jak máchl stativem, muž ve dveřích instinktivně zvedl ruce před sebe. Úder do hřbetu ruky mu vyrazil zbraň. Prudký náraz ale zároveň vyvrátil stativ. Jeho kovové tělo vyklouzlo Armínovi z dlaně a zmizelo za puškou ve tmě.

Armín nebyl rváč, ale tušil, že soupeř je ranami otřesen a že tahle výhoda nebude trvat věčně. Oběma rukama popa-

dl zjizvence za umaštěnou košili, a jak ho přitahoval k sobě, švihl kolenem nahoru.

Drtivý úder do slabin nezklamal.

Chlap bolestně natáhl vzduch do hrdla. Ramena mu zvadla.

Armín ho praštil pěstí do brady a vzápětí mu zabořil pravačku do břicha.

Rána na solar banditu sundala. Prsty obou rukou začal Armínovi do ramen, jako by se chtěl o něj opřít. Zlomek sekundy popadal dech. Pak se mu z úst vyvalily zvratky. Křečovitě sevření prstů povolilo. Bezvládné tělo se svezlo k zemi.

Armín ho překročil a vyhlédl ven ze stáje.

Ulička byla prázdná. Zpod kapoty nabouraného džípu se valil hustý kouř. Ze stejné strany, ale o něco dál, stále zněly výstřely.

Armín vyběhl opačným směrem a po pár desítkách metrů se dostal na pěšinu v polích za vesnicí.

„Váš účet je připraven, paní Lorcová.“ Recepční se profesionálně usmála na postarší dámu v elegantním kostýmu z kvalitní látky. „Budete platit kartou?“

„Jistě, Lýdie. Jako obvykle.“ Žena na druhé straně přepážky vytáhla z peněženky jednu z kreditek.

Dveře nákladního výtahu se otevřely. Mladý nosič ve světle hnědé uniformě vytlačil ven chromovaný vozík se zavazadly.

„Naložte je do mého vozu. Řidič vám pomůže.“ Paní Lorcová lehce vystrčila bradu směrem k staršímu šedovlasému muži, který postával opodál. Sáhla do peněženky pro malou bankovku a podala ji nosiči.

„Děkuji, madam.“ Chlapec smotal peníze do ruličky a zastrčil do kapsy.

Ručičky hodin nad přihrádkami s klíči si daly rande na dvanáctce.

Klimatizovaná hala čtyřhvězdičkového hotelu Tres Soles tonula v příjemném světle slunečních paprsků filtrovaných tmavými skly vysokých oken. Prostoru vládlo ticho doprovázené jen šuměním fontány na umělé skalce poblíž baru a občasným cinknutím příborů připravovaných v prozatím zcela prázdné restauraci.

Lidí zde bylo poskrovnu. Několik obchodníků v pečlivě nažehlených bílých košilích s krátkými rukávy a s nezbytnými cigaretami v rukou posedávalo v těžkých kožených klubovkách. Další dva elegáni ve světlých oblecích a pečlivě vykartáčovaných semiškách četli noviny. Když se Armín objevil ve vchodu, otočili se k němu jako jeden muž.

Vesnice čarodějů ležela v osamělém horském údolí. Čítala pouze pár domků, obklopených stájemí a ohradou. Neměli tu elektřinu, natož telefon.

Armín se skrýval v polích až do svítání. Pak dorazil k prašné vozovce, kde se nad ním slitoval řidič dodávky vezoucí zeleninu na trh, ale bohužel do jakési díry přesně na opačné straně, než leželo město. Teprve po několika hodinách se Armínovi podařilo dalšími stopy urazit potřebných devadesát kilometrů a vrátit se oklikou k hotelu.

Dramatická noc a útrapy cesty se na Armínově vzhledu nepřehlédnutelně podepsaly. Roztržené kapsáče nesly výrazné stopy hlíny a zvířecích výkalů. Košili pokrývaly skvrny od krve a zvratků.

Armín byl cítit potem a špínou, v ústech měl kyselo a jazyk jako plyš.

„Tak prosím.“ Recepční Lýdie přistrčila před paní Lorcovou účet. „Tady mi to podepište.“ Když zvedla hlavu od přepážky, nechtěla věřit svým očím.

Halou se znaveně plížil ten sympatický, pohledný Evropan, který jí tak učaroval. Nyní vypadal jako vagabund. Delší plavé vlasy pokrýval prach, pod očima visely naběhlé pytlíky únavy a nepatrné vrásky na čele nabyly podoby hluboké brázd. Štíhlá postava zůstala, ale vzpřímenou pružnou chůzí vzal dás.

Armín se došoural k recepci, sebral poslední dávku důstojnosti a řekl: „Můj klíč, prosím.“

Recepční bez váhání sáhla po dvěstědvojce.

Paní Lorcové neušlo, že ten ušpiněný otrhanec v hotelu s téměř sto padesáti lůžky nesdělil číslo pokoje, a přesto ihned dostal správný klíč. Podívala se zkoumavě na Lýdii a podezíravě povytáhla obočí.

Recepční její výmluvné gesto přehlédla. Vytrvale rentgenovala Armína očima, jako by chtěla zjistit, co se mu vlastně stalo.

„Měl jste těžkou noc?“

Otázka byla okořeněna notnou dávkou ironie.

Armín se na Lýdii zadíval. Vypadala báječně. Sbalil ji hned při příjezdu a strávili spolu již dvě vzrušující chvíle.

„Víc než kdy jindy,“ připustil. „A podstatně méně příjemnou.“

„To chápu, příjemností je v našem kraji jako šafránu.“

Stála tam v přiléhavé tmavé sukni, která zdůrazňovala její drobnou, ale dokonale ženskou postavu. Půvabný snědý obličej s výraznými očima nezapřel indiánské předky. Prameny dlouhých tmavých vlasů jí spadaly na útlá ramena. Zdála se být tak jemná a zranitelná, ale Armín už dobře věděl, že pod touto křehkou fasádou pulsuje srdce divošky.

Zaznamenala jeho pohled. Přejela si rukou klopky tenké halenky, pod níž se vzpínala malá, ale pevná prsa, a stočila oči na paní Lorcovou, která s účtem v ruce stále setrvala u recepcie. „Mohu pro vás ještě něco udělat, madam?“

Paní Lorcová si to správně vysvětlila jako skrytý pokyn k odchodu. „Ne, děkuji.“ Jejím hlasu vévodil uražený tón. „Na shledanou,“ vyštěkla a vyrazila za svými zavazadly.

Lýdie se naklonila přes pultík. „Končím ve tři,“ zašeptala. „Mám se stavit, nebo si budeš lízat rány?“

Jak jí zíral do výstřihu, Armín na okamžik pocítil hmatatelnou ozvěnu její přitažlivosti a dospěl k závěru, že odpoledne v náručí té malé nymfomanky může být nejlepším prostředkem, aby co nejrychleji zapomněl na uplynulou noc.

Vzbudilo ho vytrvalé klepání na dveře. Otevřel oči a mrknul na hodinky.

Bylo čtvrt na čtyři. Čas, kdy měla přijít Lýdie.

Armín se ztěžka vyhrabal z postele.

Důkladná sprcha a dvojitý panák pisca mu po návratu na pokoj spravily náladu. Usnul okamžitě. A ještě teď by s chutí spal.

Malátně prošel ke dveřím a otevřel je.

Na chodbě, mírně rozkročen a s rukou lehce opřenou o pouzdro pistole, postával urostlý muž v policejní uniformě. Jeho masitou tvář zdobil úzký černý knírek. „Pan Armín?“ Nečekal na odpověď. „Jsem poručík Carpancho z místní policie.“ V pokusu o úsměv odhalil sadu skvostně bílých zubů. „Můžeme si promluvit?“

To sdělení Armína probralo. Uvědomil si, že je úplně nahý. Tvář mu stáhly rozpaky. „Promiňte, něco na sebe hodím.“

Poručík přikývl. „Počkám dole v hale,“ chystal se k odchodu. „A nezapomeňte si vzít pas.“ Jak se otočil zpátky ke dveřím, cosi ho zjevně trklo do očí.